

Štrnásta nedeľa cez rok B

4. júla 2021

Mk 6, 1b – 8

Milé sestry a bratia v Kristovi

Nielen verejne činní ľudia (napr. politici, športovci, umelci), ale väčšina z nás už určite zakúsila rôznosť reakcií publika, tých druhých: niečo podobné, o čom hovorilo dnešné evanjelium. Obdiv, uznanie sa môžu ľahko zmeniť na odmietnutie, ba niekedy až na nenávisť. Potlesk býva príjemný, priazeň tých druhých sa ľahko stáva akousi drogou, aj dnes o ňu politici o priazeň voličov bojujú za každú cenu. Umocňujú to moderné médiá – sociálne siete na internete, v ktorých sa rátajú tzv. lajky - priaznivé reakcie „publika“. Podliehanie tejto móde svedčí o tom, ako život chápeme vonkajškovo, povrchno.

Z reakcie Ježiša v dnešnom evanjeliu cítiť smútok z jeho krajanov. Nielen z odmietnutia, skôr z toho, čo k odmietnutiu viedlo: z nedostatku ich viery. Najprv boli Ježišovými slovami udivení a nadchnutí, potom sa v nich ozvali jednoduchšie otázky: skade to má? kde sa to naučil, aké má vzdelanie, z akej rodiny pochádza? Podľa evanjelistu ich postoj zapríčinil, že Ježiš vo svojom rodnom kraji ani nemohol urobiť nejaké väčšie znamenie. Môžeme ich odsúdiť?

Skôr stojí pred nami otázka, čo sa môžeme z dnešného príbehu naučiť pre svoj život, pre súčasnú cirkev? K akej viere nás dnešné evanjelium môže povzbudiť? Pochopiť Ježiša Krista vždy vyžadovalo určitú zmenu postoja - vieru, ale nie slepú, skôr vnútorné pochopenie. Prijatť Ježiša Krista znamená obrátenie, postoj, do ktorého sa vstupuje celou bytosťou, celým životom: nazeraním na život, na svet, veci a ľudí okolo nás. Viera odzrkadľuje nastavenie celej našej bytosti. Problémom pre Nazaretčanov bolo, že Ježiš síce ohlasoval boží svet, no zároveň bol človekom, ktorého dobre poznali – dokonca od detstva, poznali jeho príbuzných a tak sa im zdalo, že tento obyčajný, dôverne známy Ježiš nemôže priniesť nič božie. Božie podľa nich by malo prísť za zvuku nebeských fanfár, aspoň byť vytesané do žulových tabúl, ktoré prinesie prísny prorok. Ježiš namiesto toho prišiel príliš ľudský, príliš obyčajný, milosrdný, o Bohu rozprával ako o milujúcom Otcovi. A predsa sa ukázalo, že jeho cesta je božou cestou, ona naozaj vedie k Bohu.

Aj my niekedy očakávame od náboženstva, že Boh nám na hlavičkovom papieri presne napíše, čo máme robiť. Ježiš ale nechce izolovane meniť naše vonkajšie správanie. Chce skôr premenu celej našej bytosti, celého človeka. Kresťanstvo nie je akýsi vonkajší objekt, ktorý môžeme sledovať ako diváci. Viera a náboženstvo nás naopak vyzývajú, aby sme sami vyšli viac zo seba, z ulity, v ktorej pozorujeme vonkajší svet, alebo z ktorej rátame lajky okolitého sveta. Kresťanstvo od nás žiada skôr zodpovednosť za svet, prestať vnímať svet ako objekt mimo nás, alebo len ako akési publikum. Svet nie je izolovaný objekt, svet zakusujeme len ako zdieľaný svet s inými, s prírodou. Viera nás vyzýva vyjsť z komfortnej zóny nášho uzavretého ja a priblížiť sa viac ku svetu okolo nás: k stvoreniu, k ľuďom okolo nás.

Ani Ježiš sa – napriek svojmu božskému pôvodu - nevyučoval zo sveta, naopak mal na ňom účasť, vytváral, spoluvytváral ho s druhými ľuďmi. Aj pre neho bol svet zdieľaným svetom.

Niečo podobné nám naznačil aj apoštol Pavol v dnešnom čítaní z Druhého listu Korinťanom. Zdôrazňoval, že ani pri svojej pozícii apoštola sa nechce chváliť svojou mocou, svojim vyvolením.

Naopak zdôrazňoval, že radšej sa bude chváliť svojimi slabosťami, svojou poníženosťou. To nebola zrada na postavení apoštola, on svoju úlohu apoštola chápal ako príspevok k zmiereniu: zmiereniu nielen Izraela, ale celého sveta. Svoju úlohu chápal ako pomoc pre obnovu priameho, osobného vzťahu.

Nebud'me teda ani my smutní, ak kresťanstvu dnes neprináša lajky na sociálnych sieťach. Ono nás vyzýva k dôležitejšej úlohe, ako je potlesk sveta. Snažme sa ju svojim životom naplniť.

Viliam Arbet